

KLUBBLEDER OG MADAMMEN'S 72' FLEETWOOD.

Etter 7 måneder i vinterdvale skulle endelig vår 1972 Cadillac Fleetwood Brougham Sixty Special endelig se dagslyset og asfalt igjen. Etter å ha fjernet diverse plagg som har holdt vinterstøvet i sjakk sto den der å smilte mot meg yr av glede eller var det gjenkjennelse?

Hadde batteriet stått i hadde den fløytet i ren og pur glede. Batteriet ble montert inn og etter noen sekunder etter brummet en 472cid ivrig etter å komme seg "on the road again", like ivrig var eieren også.

Batteriet monteres.

Med god hjelp fra Fred Tretterud ble bilen dirigert ut i det fri og opp på gårdstunet. Siden bilen var lagret ca. 7 mil fra hvor jeg bor fikk Fred æren av å kjøre min gamle Oldsmobile Cutlass Cruiser med en tanke frieksos. Med en utsikt som på bildet til høyre kunne ikke det ha vært så ille. Jeg har sett verre bakender enn dette både på biler, firbente og tobente.

Gjensynskysset.

På vei ut i det fri.

Turen hjemover gikk problemfritt og snart kunne jeg nyte synet av Cadillac'en fra verandaen. Nå sto en vårpuss og skifte av radiator for tur, men først skulle jeg undersøke litt priser rundt omkring.

Radiatorservice A/S i Gladengveien, Oslo kunne ikke gi pris. Der måtte man levere inn radiatoren, deretter bestilte de et nytt register og da først kunne man få en pris. Hos Andersen Bilradiatorverksted fikk jeg oppgitt en hyggelig pris, leveringstid og alt ble overholdt. Flere Amcar entusiaster og undertegnede anbefaler disse gutta som ligger i Enebakkveien 38.

Så akkurat i tide til vårmønstringen på Ekeberg var bilen igjen kjørbare etter en uke på fire bukker. Den tiden ble benyttet til en skikkelig vårpuss under bilen hvor det ble rengjort, pusset og lakkert. All krom unntatt fangere ble demontert for polering og rengjøring. Det var utrolig mye dritt mellom kromlister og karosseri, men nå var det gjort og godt var det.

I 2002 begynte vi å lete etter drømmebilen og vi fant dette eksemplaret på internett. Da sto bilen allerede i Norge, nærmere bestemt i Tønsberg. Madammen og jeg hadde en noe opphetet debatt; (dannete mennesker med Cadillac krangler nemlig ikke), om fargen på bilen som ikke var direkte vakker på PC-skjermen. At det hadde vært bare en eier på den gjorde den likevel attraktiv. Så turen gikk til "Et lite stykke Amerika i Vestfold" med da min enda da trofaste Malibu. Da undertegnede fikk se den i natura, først utvendig og deretter innvendig ledet Madammen 1-0 for å si det på "fotballsk". Da jeg sank ned i et skinnsete med 6-veis elektrisk regulering og nøklene klar for prøvekjøring ledet madammen 2-0. Med et hav av motorpanser foran meg rullet jeg ut fra Phoenix US cars. Jeg har kjørt og eid en del amerikanske biler, men ingenting kunne sammenlignes med dette. I den første rundkjøringen lurte jeg på om jeg i det hele tatt kom rundt, men det gikk veldig, veldig bra. Vel tilbake på Phoenix ble Madammen kontaktet og det var litt "hva var det jeg sa" i stemmen, men kontrakt ble skrevet, leveringsdato avtalt og alt var bare velstand. På hjemveien virket Malibuen usedvanlig puslete, men **jeg** vant 3-0.

Over the hood.

Under the hood.

Type:
Cadillac Fleetwood Brougham 60 Special.
Utstyr og spesifikasjoner:
V-8 472cid eller 7,7L
TH-400 Automatkasse,
Servo styring og bremses, skiver foran,
El. Dørlåser,
To-delt forsete, begge 6-veis elektrisk reg.
Innv. reg. avspeil,
Cruisekontroll,
Klima-anlegg,

Corneringlights,
Operalights,
Kartlampe,
Automatisk nivåkontroll,
Leselamper bak,
Fjernåpning av koffertlokk,
Fiberoptikk for kontroll av lys foran/bak.
Automatisk fartssperre: Madammen!!!
Det tok ikke mange turer for Madammen
kunne dette med miles og er det noe hun
følger med på så er det fartsgrensene.

Bildet her er tatt på Korgenfjellet i 2002 ikke så lang tid etter vi kjøpte bilen.

Den første langturen gikk hjem til min kjære Madamm's hjemlass ikke langt fra Sortland. 135 mil fra Lambertseter skulle jo ikke by på nevneverdige problemer med en slik bil. Trodde vi. Turen gikk på 23 timer med tante Brynhild på 75 år i baksetet. Da det gjenstår ca. 30 minutter å kjøre sa det bare "pang" i det ene bakdekket. Med fullpakket bil som sto i en svingete bratt nedoverbakke søkte jeg trøst og hjelp fra Falken. Med god hjelp fra nevnte firma ble bakhjul skiftet og vi kom oss videre.

Amerikanske Belt-tyres er jo ikke så gode å kjøre på, noe jeg slet med på hele turen nordover. Så etter en tur til Dekkmann i Harstad med påfølgende montering av skikkelige radialdekk ble det en helt annen bil å kjøre. Da var alt bare velstand nok en gang. At Dekkmann i Harstad kunne selge dekkene 1700 kroner billigere enn Dekkmann, Oslo er for meg ubegripelig da de måtte bestille dekkene fra Oslo.

Men det er mye som er uforståelig i denne verden så jeg var fornøyd med dekkjøpet. Bilen ble kjempegod å kjøre og det var bare herlig å være i Nord-Norge å kjempe med knott, mygg, klegg, blinding, veps og alt fa..skapet som biter og suger blod. De suger ikke, de tanker opp. Jeg var så blodfattig på hjemturen at vi måtte overnatte i Trondheim, men Trondheim er jo en fin by og Prinsen Hotell er helt topp i så måte.

Når man begynner å bruke en bil som har trillet cirka 3000 km. i året under gode klimatiske forhold og på svært så gode veier i forhold til E6 her hjemme må det skje ting så noen problemer har det vært underveis, men ikke verre enn at det ble to anmerkninger i klasse to og to enere på EU-kontroll som ble foretatt på Sunndalsøra i pinsen.

Det resulterte i bytte av parallelstag og feste en støtdemper bak. Nivåkontrollen virket ikke på grunn av vakuumpumpen elendige forfatning, men løsningen lå hos naboen som hadde en defekt pumpe liggende. Ved hjelp av denne fikk jeg bygd opp en pumpe og nivåkontrollen var i gang igjen. Klima-anlegget skal gjøre turen i sommer behagelig og cool.

I år som for to år siden går ferieturen til Nord-Norge med stil og nypolert bil. Barndomshjemmet til Madammen ligger midt i mellom Lødingen og Sortland, som nevnt nøyaktig 135 mil fra Oslo. Og holder bilen kommer vi direkte fra Nord-Norge til treffet på Dagali Hotell den 20. august, men hva ofrer man ikke for å ha hyggelig samvær med andre glade eiere av dette unike bilmerket som har ledet an utviklingen siden 1902 og som fortsatt er på "hugget" så det holder.

Vel det var historien om vår bil. Vil DU ha historien om DIN bil i CadMag så ta kontakt med meg. Det vil jo bli veldig kjedelig om dere må lese om min bil i annethvert nummer av CadMag.

Takk for meg og ha en fortsatt god sommer og velkommen til Dagali.

Arne.